

Oud hout

Ik ben eindelijk weer eens in de oudste stad van Nederland.
Het is koud op het Vrijthof. Er is niemand, behalve dwarrelende bladeren,
en in de verte, een voetballende man.

Wat eenzaam, nu te voetballen.

*'Ik ben verdediger, ik ben het gewend. Zoals mijn leraar in mijn moederland altijd zei:
Het zijn de verdedigers, die het minst zichtbaar zijn.
Maar ik moet weer verder, ik moet altijd bewegen.'*

We lopen samen naar het Centraal Station.
De makkelijkste weg om te vertrekken.

Maar na vijf minuten staan we stil.

Er staat een bedrijfsagenda op het spoor. Ik kijk naar buiten.
'Er is altijd wat,' zeg ik. *'Er is zoveel wreed en oneerlijk, van Venezuela, tot Turkije, Uganda.
Er is geen houden aan, en het lijkt alsmaar slechter te worden.'*

En dan kijken we naar buiten,
door het kader van het raam in de trein,
zien we een boot. Een boot op de Maas,
met mensen die ons wenken,

en we stappen uit de trein, in de boot, en we varen, en de voetballer begint verhalen te vertellen,
bij elke bocht in het water, leer ik meer wat er precies gebeurt,
en wat er gebeuren moet, later.

De voetballer zegt: *'Je hebt gelijk.
Vrijwel nergens is vrijheid vanzelfsprekend.
En er gebeuren de verschrikkelijkste dingen.
Maar mijn leraar zei vroeger altijd,*

*dat betekent nog niet, dat we moeten stoppen met strijden,
of alleen maar aan moeten vallen. Het betekent niet
dat we moeten stoppen met verdedigen.*

*En je hebt gelijk. Er zijn mensen die obstakels opwerpen.
Dikke persoonlijke agenda's hebben. Zij zijn gemaakt van papier en plastic.
Maar er zijn ook mensen die je een boot bieden, een oor, emoties, die je helpen,
en het samen doen. Mensen die helemaal uit mens zijn gemaakt.'*

Ik zwijg en kijk naar de rivier,
en de rivier gaat door bocht, door bocht, door bocht,
en dan horen we een saxofoon, mondharmonica,
we varen door een bos, een bos van tamme kastanjes,
met zwaaiende politieagenten, tussen de bomen.
Nijmegen Forest.

'Ik wist niet dat de Maas helemaal hier uit kwam,' zei ik.
'De natuur heeft overal een oplossing voor,' zei de voetballer.

En we meren aan, in het bos,
bij een burgemeester, die opstaat uit zijn stoel,
tegen de voetballer zegt: 'ga maar zitten.'
'Maar u bent de burgermeester,' zegt de voetballer.

'Fout: je leert ons zoveel, jij bent nu de leraar.
Een meester die vertelt over het verdedigen van burgers.
Dat is een echte burgermeester.'

En de voetballer gaat zitten
alleen om even te rusten,
te kijken naar het water,

met mensen op boten, mensen die
hopen, net zo lang te verdedigen,
te varen, te bewegen,

omdat het niet gaat over hoe oud iets is,
maar hoe oud iets kan worden.

Mensen die blijven vechten voor de rivier,
die ze nooit dachten te kunnen zien.